

ת"פ 38908/03/15 - מדינת ישראל נגד בוריס פרשטיין

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 38908-03-15 מדינת ישראל נ' פרשטיין
תיק חיצוני: 00026282/2015

בפני	כבוד השופטת מרב גרינברג
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	בוריס פרשטיין

הכרעת דין

פתח דבר

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק")**.

ע"פ עובדות כתב האישום, ביום 19.1.15 בסמוך לשעה 09:45, ברחוב הכרמל בכפר סבא, התפתח דין ודברים בין הנאשם לגב' ת' ע' (להלן: "המתלוננת") שטיילה עם כלבה, בעניין הכלב. בנסיבות אלו, ולאחר שהמתלוננת העירה לנאשם שניסה לבעוט בכלבה קילל אותה הנאשם באומרו "זונה שרמוטה" ובהמשך הכה אותה מכת אגרוף בפניה שגרמה לה לדימום ונפיחות בשפתה העליונה ושברה את פלטת שיניה התחתונה.

2. בדיון שהתקיים ביום 23.06.15 בפני כב' השופט פרייז הודה הנאשם, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, הכולל הפנייתו לתסקיר שירות מבחן. בישיבה הנדחית נטען כי הודה במיוחס לו בשל קשיים בהבנת השפה העברית, ובית המשפט התיר חזרתו מהודאה וביטל את הכרעת הדין. הנאשם כפר, באמצעות באי-כוחו, במיוחס לו בכתב האישום. עוד יצוין שהנאשם דובר את השפה הרוסית ועל כן נעזר במתורגמן. במקרים חריגים, נעתרתי לבקשת בנו לסייע בתרגום.

יריעת המחלוקת

3. מהמענה לכתב האישום ומגרסתו בעדותו, ניתן ללמוד שהנאשם אינו חולק על נוכחותו במקום ואף לא על כך שהיה בינו ובין המתלוננת דין ודברים ביחס להתנהלות כלבה. הנאשם כופר מכל וכל בתקיפתו את המתלוננת וכן טוען כי המתלוננת היא זו אשר קיללה אותו לאחר ששחררה את כלבה לעברו. לא הייתה מחלוקת כי נגרמו למתלוננת חבלות של ממש, אם כי לא ע"י הנאשם.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה עתר, בסיכומיו, להרשעת הנאשם בעבירה המיוחסת לו בהתבסס על עדותה הכנה והאמינה של המתלוננת, לטענתו לא היה לה כל אינטרס חבוי. עוד סבור ב"כ המאשימה כי הדברים מוצאים חיזוק בדוחות פעולה ובעדותם של השוטרת אלמוג ימיני, והחוקר אמנון גדעוני, וכן הפנה לכך שהנאשם בעדותו לא אמר אמת ביחס לעברו הפלילי. כמו כן הפנה לדו"ח רפואי מפורט(ת/2) המלמד שהמתלוננת סבלה מכאבים ומדימומים. ב"כ המאשימה הבהיר בסיכומיו כי המתלוננת הייתה אמינה לאורך כל ההליך, כך למשל לא הגזימה בתיאוריה את המכות ולא סתרה את גרסתה במשטרה.

5. מנגד, עתר ב"כ הנאשם, עו"ד אשכנזי, לזיכוי הנאשם. בסיכומיו ביקש לבחון היטב את מהימנות גרסת המתלוננת. לטענתו ישנם כשלי חקירה רבים, שכן עדים רבים לא נחקרו למרות שהמתלוננת אמרה שהיו עדים רבים בסביבת מקום ביצוע העבירה.

תמצית פרשת התביעה

מטעם התביעה העידו המתלוננת, סיירת שהגיעה לזירת הארוע וגובה ההודעה. כמו-כן הוגשו בהסכמה תעודות רפואיות של המתלוננת ת/2 ו-ת/3, תמונתה ת/1. עוד הוגש מטעם המאשימה, המרשם הפלילי של הנאשם ת/8, וזאת מכח סעיף 163 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח חדש) התשמ"ב-1982 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי").

עדות המתלוננת

6. עדת התביעה המרכזית הינה המתלוננת. בעדותה סיפרה כי באותה עת התגוררה בסמוך לבית הנאשם ויצאה כמנהגה, מדי בוקר, לטייל עם כלבה. כשהגיעה לגינה סמוכה, הגיע אף הנאשם עם כלבו. הנאשם לא הסכים שכלבה יתקרב אליו ולכן ביקשה ממנו לאפשר לה לעבור אך הוא מנע זאת ממנה. בשלב זה קיללה באומרו לה "שרמוטה, זונה", וכששאלה אותו מדוע מכנה אותה כך, השיב לה "תסתמי את הפה שלך, קחי את הכלב שלך ותעופי מפה". המתלוננת החוותה בידה תנועת ביטול ובשלב זה הנאשם "שלף אגרוף והכניס לי אותו לפני, המשיך לקלל אותי וברח הביתה" (עמ' 7, ש' 1-2). המתלוננת דיממה ובעזרת אחרים הזעיקה משטרה למקום. "הייתי מדממת, איבדתי פלטה בפה, וכל הפה שלי היה עקום, קיבלתי זעזוע, לא

יכולתי אפילו להתקשר בפלאפון להזעיק עזרה, הטלפון היה מלא בדם" (עמ' 7 ש' 4-2). בהמשך הגיעה המתלוננת לחנות ושם עזרו לה בכך שקראו למשטרה, ובליווי שוטרת הגיעה לביתה, ובשעה מאוחרת יותר הגיעה לבית חולים "מאיר" בכפר סבא בליווי בנה.

7. באשר לתחושותיה באותה עת מספרת, כי **"הייתי היסטריה באותו זמן, הייתה לי היסטריה של כאבים, למה נגמר לי באגרופ ודברים כאלה, מה עשיתי. אני לא מכירה את הבן אדם הזה, מה עבר עלי באותו רגע"** (שם, ש' 6-7). עוד הסבירה שכתוצאה מהתקיפה התנפחה לסתה העליונה, השיניים התותבות התחתונות נשברו לה, היא פונתה לבית החולים וקיבלה טיפול רפואי בפניה (ראה ת/2 ו-ת/3). עוד דחתה את גרסת הנאשם, לפיה התירה את כלבה מרצועתו ואף לא הרפתה מהרצועה, ובכל מקרה סיפרה שמדובר בכלב קטן מידות. בחקירתה הנגדית התמקדה ב"כ הנאשם בשאלות הנוגעות למצבה הרפואי של המתלוננת. המתלוננת אישרה שנוטלת מספר תרופות, גם כנגד דיכאון. עוד דחתה בתוקף הטענה שסובלת מנפילות בלתי רצוניות כתוצאה ממחלה. המתלוננת הסבירה שלא הגיעה לבית המשפט **"בשביל כסף, אלא בגלל עוגמת נפש"** (עמ' 11, ש' 2), וכי לא תבעה את הנאשם בהליכים נוספים.

8. עוד העידה הגב' אלמוג ימיני ששירתה במועד האירוע כשוטרת בשירות סדיר (שח"מ) בתחנת כפר סבא. העדה הסבירה שהגיעה למקום האירוע עקב קריאה. בדו"ח הפעולה שהוגש חלף חקירתה הראשית (ת/4) מסרה שהבחינה במתלוננת אשר טענה שתקפו אותה ודממה בפיה ולסתה התחתונה. באשר למתלוננת מסבירה בעדותה שראתה אותה נסערת. המתלוננת מסרה שיכול שיש מצלמות במקום. כששאלה אותה מה קרה, השיבה לה המתלוננת שקיבלה מכת אגרופ והפנתה אותה לבניין שבו מתגורר הנאשם. העדה איתרה את הנאשם בדירתו וכששאלה אותו אם היה מעורב באירוע "סכסוך עם כלב", קשר עצמו למקום אך טען שרק העיר לאשה שהלכה עם כלב ללא מחסום. הנאשם עוכב לתחנה. בחקירתה הנגדית הבהירה שכשהגיעה למקום לא מצאה עדים לאירוע. העד הנוסף הוא גובה ההודעה, השוטר אמנון גדעוני. בעדותו הסביר שנוכח כפירת הנאשם פנה למתלוננת וביקש ממנה לערוך בדיקת פולגרף, היא הסכימה ונערכה בדיקה. עוד סיפר שבבדיקה לא אותרו מצלמות אבטחה במקום, וכי לפי עדות המתלוננת לא היו עדי ראיה לאירוע. העד הסביר שיודע כי תוצאות בדיקת הפולגרף אינן קבילות בבית המשפט אך בעבורם, בשלבי החקירה, מדובר בכלי חקירה אפקטיבי ביותר לצורך בחינת טענת הנאשם שלא עשה דבר.

פרשת הגנה

9. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם. בעדותו סיפר שיצא באותו היום לטיול עם כלבו. בשלב זה הגיעה המתלוננת ולידה כלב ללא מחסום על פניו. הנאשם ביקש מהמתלוננת לא להתקרב אך היא המשיכה ללכת לכיוונו ושחררה את כלבה. הנאשם ממשיך ומספר: **"אני פחדתי שהכלב ינשוך אותי או את הכלב שלי. העיניים של הגברת לא היו רגועות. אני מכיר את הגב' שכל הזמן היא מחפשת לריב עם מישהו. לקחתי את הכלב שלי והלכתי מהמקום. היא צעקה מאחורי והתקרבה אלי, אני עשיתי כאילו לא שמעתי את הקול שלה והזדרזתי ללכת לכיוון הבית"**. (עמ' 15, ש' 9-13).

10. בחקירתו הנגדית הבהיר שהמתלוננת לא שחררה את כלבה אלא הרפתה מעט מהרצועה שעל צוואר הכלב. עוד הוסיף שהמתלוננת הלכה אחריו וצעקה, והיו מקרים קודמים שבהם הכלב שלה היה מעורב. כמו-כן, מסר גרסה חדשה, לפיה המתלוננת **"עושה את עצמה נופלת ומתקשרת למשטרה. זה בפעמים אחרות עם כלבים אחרים... בשכונה כולם יודעים שהיא בן אדם קצת חולה"** (עמ' 16, ש' 18-19 - עמ' 17, ש' 1). הנאשם חזר על טענות אלו והוסיף שהמתלוננת אורבת לאנשים למטה, מחפשת מריבות עם כלבה ואחרי זה מפילה את עצמה.

11. בהמשך חקירתו טען הנאשם שלא תקף את המתלוננת והוסיף, מבלי שיתבקש, כי הוא ממשפחה דתית ואינו מרים ידיים על אנשים (שם, ש' 17) ובהמשך, כי **"על נשים אני לא מרים ידיים בכלל. לגברים גם... אני לא הכיתי לא נשים ולא גברים"** (עמ' 18). בשלב זה לאחר שנשאל הנאשם האם לא הרביץ לאף אחד אחר, והשיב כי עשה כן רק כאשר היה ילד קטן (עמ' 18, ש' 12-13), התרתי לב"כ המאשימה לשאול בעניין זה שאלות מכח סעיף 163 לחוק סדר הדין הפלילי. הנאשם נשאל לגבי אירוע משנת 2011, אך טען כי באותו אירוע האישה המעורבת "חתכה לעצמה את היד" והוא לא נקט כלפיה בכל אלימות (עמ' 19, ש' 2). בהמשך לאחר שהוגש רישומו הפלילי של הנאשם (ת/8) והתברר שהיה מעורב באירוע אלימות נוסף, התרתי לבנו על פי בקשתו לתרגם עבורו את שאלות התובע, אך הנאשם חזר על גרסתו שבפעם הקודמת לא הייתה כלל אלימות ולא נקט בכל אלימות בעבר. לאחר שהתובע הציג לנאשם את עובדות כתב האישום בהן הודה והורשע באירוע קודם, קשר עצמו חלקית לאירוע. בסוף חקירתו טען שהמתלוננת עשתה לו דווקא ויכול להיות שהיא תכננה את זה מראש (עמ' 22, ש' 21-23).

דין והכרעה

12. כידוע, במשפט הפלילי, מוטל נטל השכנוע על כתפי המאשימה והיא יוצאת ידי חובתה כאשר יש בחומר הראיות כדי להוכיח את כל יסודות העבירה במידה שלמעלה מספק סביר. לאחר ששמעתי ראיות הצדדים וטיעוניהם, שוכנעתי לקבל את גרסת עדי התביעה, באופן שניתן לקבוע ממצאים לחובת הנאשם במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי.

13. מצאתי ליתן אמון מלא בעדות המתלוננת אשר תיארה את השתלשלות האירועים כהווייתם באופן אמין, עקבי וסדור. המתלוננת תיארה לפרטים את קורות המפגש עם הנאשם שתחילה צעק לעברה, אז קיללה ובהמשך הכה מכת אגרוף בפניה. מעדותה הכנה התרשמתי שהאירוע גרם לה טראומה קשה, הן פיזית והן רגשית, ובעיקר תמהה מה עשתה שהביא את הנאשם לפעול כלפיה באלימות בוטה. מעבר לכך, נחבלה המתלוננת בפניה ונגרם נזק רב לשיניה התותבות שניכר גם כיום (ראו ת/1-ת/3).

14. טענת ההגנה, לפיה מדובר באשה חולה הסובלת מנפילות בלתי רצוניות, אין לה על מה לסמוך. ההגנה לא הציגה כל תיעוד רפואי לכך אלא העלתה ספקולציות על בסיס הכתוב בתיעוד הרפואי שהוגש. המתלוננת לא עומתה עם אמירותיה בחקירתה במשטרה, ומכך ניתן ללמוד שגרסתה בעת חקירתה והיום זהות. יש בכך כדי להוסיף לאמינותה. המתלוננת אף הבהירה שלא הגישה תלונה כדי לקבל כסף, אלא בשל עוגמת הנפש

שנגרמה לה. עוד לא עומתה המתלוננת עם טענות הנאשם שמכיר אותה ממקרים קודמים דומים (ת/5 ש' 37), והטענות הנוספות שעלו לראשונה בעדותו לפיהן המתלוננת תכננה האירוע מראש ומביימת נפילותיה. אדרבא, טענת ב"כ הנאשם שהנפילה נגרמה כתוצאה ממחלה ממנה סובלת אינה מתיישבת עם גרסתו של הנאשם בחקירתו הנגדית לפיה מדובר בנפילות מבוימות. ניתן רק להעלות השערה שגרסאותיו המאוחרות של הנאשם הפתיעו אפילו את באי כוחו, אך לכך אתייחס בהרחבה בהמשך.

15. עדויות השוטרים מחזקות גרסת המתלוננת. הסיירת ימיני מאשרת שפגשה במתלוננת נסערת, מדממת מפיה ומבולבלת. כמו-כן, ניגשה לדירתו של הנאשם וזה קשר עצמו לאירוע אך טען שלא עשה דבר. הנאשם לא טען בפני הסיירת שהיו עדים לאירוע ואף לא שמדובר במתלוננת המוכרת ממקרים קודמים או מביימת נפילותיה. כמו כן לא טען שמכיר הכרות קודמת את המתלוננת. מעדות החוקר ניתן ללמוד שהמתלוננת שיתפה פעולה באופן מלא עם רשויות החוק.

16. אני דוחה טענת ההגנה כי בחקירת התיק התגלעו כשלי חקירה רבים. לא המתלוננת ואף לא הנאשם טענו לנוכחותם של עדי ראיה במקום. בבדיקה של הסיירת ימיני לא נמצאו עדים לאירוע. נבדקה אפשרות קיומן של מצלמות אבטחה במקום. המשטרה נקטה בפעולת חקירה שגרתית בתיקים המבוססים על עדות יחידה אל מול רעותה, והפנתה את המתלוננת לבדיקת פוליגרף. הגם שמדובר בבדיקה שתוצאותיה אינן קבילות, לא ניתן לומר שמדובר בפעולת חקירה שלא הייתה חיונית בשעתו.

17. מנגד, לא הובאו מצד ההגנה כל ראיות לחיזוק גרסת הנאשם. כך טען הנאשם בחקירתו ת/5, שמכיר את המתלוננת מאירועים קודמים ושכנים סיפרו לו על מעורבותה. **"בשנה שעברה היא עשתה את זה למישהו אחר, ככה סיפרו לי השכנים"** (שם, עמ' 2, ש' 37), הנאשם אף התגאה בחקירתו שהינו חבר בוועד הבית ועל כן שמע על המתלוננת סיפורים שונים, על אף זאת לא הובא כל עד לחזק דבריו.

18. מטעם ההגנה העיד הנאשם. טרם אתייחס לעדותו, מצאתי להתעכב מעט על גרסאותיו הקודמות. כך ב- ת/4, דו"ח הפעולה של הסיירת ימיני, טען כי האירוע התמצה בכך שראה **"אישה הולכת עם הכלב בלי מחסום והעיר לה"**. בחקירתו ת/5, מאותו היום, טוען כי ראה את כלב המתלוננת ללא מחסום, ובהמשך טען שהמתלוננת שחררה לעברו את כלבה בניגוד לבקשתו. הנאשם טען שלא דיבר איתה (ת/5, עמ' 2, ש' 16) ואף לא ביקש ממנה לקחת את כלבה (שם, ש' 23). עוד הוסיף בסיפא חקירתו, שלא הרביץ לאף אחד, במיוחד לאישה. בחקירתו ת/7, אף טוען שלא הסתכל כלל על המתלוננת ורק טייל עם כלבו.

19. עדותו של הנאשם סתרה אמירותיו הקודמות במספר נקודות מהותיות. כך בגרסתו הראשונית בת/4 מאשר שהעיר למתלוננת, בחקירותיו טוען שלא אמר לה דבר, ובעדותו שהמתלוננת היא שצעקה לעברו וקיללה אותו (עמ' 15, ש' 12-13 וכן עמ' 16, ש' 11). כמו כן, מתאר לראשונה בעדותו את האירוע כמתוכנן ולא אקראי, כשלטענתו המתלוננת **"עשתה לו דווקא"** (עמ' 16, ש' 7). נוסף לכך טען לראשונה שהמתלוננת מביימת נפילותיה ומתקשרת למשטרה. **"היה מקרים כאלה שהכלב שלה התערב עם מישהו אחר, היא עושה את עצמה נופלת ומתקשרת למשטרה. זה היה בפעמים אחרות עם כלבים אחרים"** (שם, ש' 18-20). מדובר

בגרסה שעלתה לראשונה בחקירתו הנגדית של הנאשם, לא מצאה ביטוי בחקירותיו ואף המתלוננת לא עומתה עמה.

20. הנאשם אמנם טען, בין היתר, בעדותו שחקירותיו לא תורגמו כנדרש או שלא הובן. עוד טען שלא יכול היה לקבל את המתלוננת כי אינו יודע עברית. אני דוחה טענה זו. הנאשם עלה לארץ בשנת 1990 ומתגורר בה כ-26 שנים במהלכן עבד כאן שנים רבות והתערה בחברה הישראלית. גם אם שולט טוב יותר בשפה הרוסית, שפת אמו, אין בכך כדי ללמד שאינו דובר עברית חלקית. כך לדוגמה שוחח עם הסיירת ימיני וזו רשמה גרסתו ולא עלה מדבריה שהתקשתה להבינו. כמו כן לא עלתה סוגיה זו בחקירת השוטרים ע"י באי כוחו.

21. הנאשם מגדיל לעשות וממשיך להשחיר את פניה של המתלוננת באומרו ש"אורבת לאנשים עם הכלב שלה למטה, היא הולכת גם לבתי אחרים ועושים שם סכסוכים... היא מנסה לחפש מריבות עם הכלב שלה... אחרי זה מפילה את עצמה יורד לה דם לפנים" (עמ' 17, ש' 8-15). כמובן שגם לדברים אלו אין כל ביסוס. הנאשם לא מסתפק במתלוננת וכשנשאל מדוע חשש שכלבה יתקרב לעברו, מלין על כך שאינו מחוסן. כשנשאל כיצד יודע זאת, משיב "אני יודע שהיא לא עובדת וכל הזמן מסתובבת עם הכלב בחוץ" (עמ' 15, ש' 23).

22. מצאתי את עדותו של הנאשם בלתי אמינה, בלתי מהימנה ובנקודות חיוניות מרובת סתירות. הנאשם חזר פעם אחר פעם על גרסתו שלא עשה דבר. לא ניתן כל הסבר לחבלה שנגרמה למתלוננת כתוצאה מהאירוע. ניסיונו להתגולל על המתלוננת ולדבר עליה סרה, נועד לכישלון. לאמירותיו הקשות לא היה כל ביסוס וכל מטרתן היה לנסות ולהטיל במתלוננת דופי. לא בכדי נמנעו באי כוחו מלהטיח דברים אלו במתלוננת.

23. הנאשם בעדותו, חזר מספר פעמים והעיד על אופיו הטוב, לדבריו לא תקף מעולם איש (למעט בילדותו) או אישה. הנאשם הצהיר על כך, ללא כל צורך ולא כמענה לשאלה שנשאל בעניין, ובכך פתח פתח לב"כ המאשימה לחקור אותו על עברו הפלילי. בנסיבות אלו ביקשה המאשימה להסתמך על גיליון הרישום הפלילי שלו, המלמד על הרשעה קודמת בעבירת אלימות דומה, ובהמשך שעמד על כך שלא נקט באותו המקרה באלימות. הוגש גם עותק מכתב האישום באותו ההליך (ת/8). על אף שהנאשם נשאל בנושא זה מספר פעמים, ואף נעתרתי לבקשת בנו לסייע במלאכת התרגום, חזר על טענתו שלא נקט בעבר באלימות. די באמירות אלו כדי להוות עדות נאשם על אופיו הטוב במובן של סעיף 163 לחוק סדר הדין הפלילי. לפיכך ראיות ת/8 קבילות.

24. עיון בת/8, מלמד שהנאשם היה מעורב לפני מספר שנים (2011) באירוע דומה בנסיבותיו, שבמהלכו תקף אישה אחרת על רקע סכסוך הקשור לכלבה וגרם לה חבלות. הנאשם הודה במיוחס לו ונדון לעונשי קנס והתחייבות כספית. לא ניתן להתעלם מהקו המחבר בין האירוע שלפני לאירוע הקודם, אך בעיקר יש בשקרי של הנאשם בנוגע לאופיו הטוב, העדר מעורבות באירועים אלימים קודמים, ואי נטילת אחריות מלאה על חלקו באותו אירוע כדי לפגוע פגיעה נוספת במהימנותו. מדובר בשקרים מהותיים שהוכחו בראיה עצמאית - ת/8 ובכוחם לחזק במידה ניכרת את ראיות המאשימה. (ראה בהרחבה ע"פ 8754/13 מדינת ישראל נ' חיים סעדה (15.01.15)).

25. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי עובדות כתב האישום הוכחו לפניי מעבר לספק סביר. גרסת המתלוננת, עדת התביעה היחידה לאירוע, נתמכת בראיות אובייקטיביות כגון תעודות רפואיות, תמונת החבלה ודו"ח הפעולה ת/4 וכן בסקרי הנאשם עצמו.

לעומתן, גרסת הנאשם הייתה בלתי אמינה, בלתי מהימנה ובנקודה מהותית דבריו הוכחו כדברי שקר.

26. אשר על כן, על יסוד כלל הטעמים שהובאו לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו- תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה והודעה היום כ' סיוון תשע"ו, 26/06/2016 במעמד ב"כ המאשימה עו"ד צליל משיח, הנאשם וב"כ עו"ד דן אשכנזי ועו"ד דקלה ברנס.

מרב גרינברג , שופטת